

„Lyg kalbėčiausi su pačiu Dievu“

Ji laimina tą dieną, kai susidomėjo augalų galia

kėtis. Staiga vienas iš žinomų profesorių neurologų savo pranešimo metu pasakė tai, dėl ko jam reikėtų gailėtis: „Vaistų nuo *Sclerosis multiplex* nėra ir nebus. Išsėtinė sklerozė nepagydoma ir tikriausiai liks tokia visada“.

Nustėrau. Galvojau, jog apalpsiu. Ir ne tik aš. Salėje pasigirdo tylus atodūsis, lyg iš kelių dešimčių krūtinių tuo pat metu išsiveržtų visas oras. Daugelis ligonių, kuriuos pažinojau, nuleido galvas, keli užsidengė ranka lūpas, tarsi norėtų sulaikyti besiveržiantį iš jų gerklių šauksmą. Nevilties ir pasipiktinimo.

– Ar galima tokius dalykus sakyti ligoniams? – sako Halina Ceglarska, su

šia liga kovojusi jau trisdešimt metų. – Kaip po tokio nuosprendžio gali jaustis tie, kurie kasdien jaučiasi siaubingai? Tuo labiau... kad tai, ką pasakė profesorius – netiesa!

Ponia Halina turi teisę taip sakyti. Visą savo valią ji sutelkė kovai su šia liga. Visą optimizmą, žinias, kantrybę ir įsitikinimą, kad iš kiekvienos situacijos galima rasti išeitį. Tik reikia to labai norėti ir sutikti savo kelyje žmonių, kurie nori ir sugeba padėti siekti trokštamo tikslo.

Ji labai, labai norėjo. – Tai buvo nelengvas kelias, – prisimena ponas Kornelis, jos vyras. – Išbandėme viską. La-

imė, šiais metais mums sekėsi neblogai, todėl galėjome sumokėti už gydymus ir terapijas. Apie tai, kad žmona susirgo išsėtine skleroze – negailestinga, klatinga ir niekad nepasitraukiančia liga – žinojom dar prieš mūsų vestuves, kai Halina susirgo regos nervo užakiniu uždegimu. Tokia pradžia dažna. Nuo pat pradžių viską žinojom ir nepuoselėjom jokių iliuzijų. Nežiūrint į tai – susituokėme. Tikėjomės, kad dviese bus lengviau pakelti visus išmėginimus. Neabejojome dėl vieno: turime būti kartu.

– Norėdamas mane paguosti vyras pažadėjo, kad Bidgoščiuje surengs studentų šventę, – pasakoja ponia Halina. – Savo pažadą ištesėjo. Studentų šventė gatvėse buvo puiki. Netrukus susituokėme. Ir liga, lyg bijodama mūsų optimizmo, kiek nurimo.

„Pradėjusi tas mikstūras, iš karto atsisakiau steroidų“

Pirmą smūgį reikėjo atlaikyti po vaiko gimimo. Halinos būklė staigiai pablogėjo. Ji pateko į ligoninę. Iš pradžių Bidgoščiuje, po to Poznanėje. Vis praščiau regėjo, vaikščiojo, stiprėjorau menų skausmai. Gydymą hidrokortizonu pakeldavo sunkiai. Tarsi visą laiką būtų nuodijama. Atrodė, kad pašaliniai gydymo steroidais reiškiniai ją kankina taip pat, kaip ir liga.

– Tik todėl pradėjau domėtis netradiciniais gydymo metodais. Tuo mane įtikino daktaras Błaszczuk iš Strzelno. Tai jis pirmasis pasakė, kad aš privalau kuo greičiau mesti steroidus, nes arkliskos hidrokortizono dozės mane pribaigs greičiau, nei liga. Įtikinėjo ieškoti kitų gydymo metodų.

Halina nutarė išbandyti vaistažoles. Lubince gyveno kunigas Karolis Pila-wa. Senyvo amžiaus dvasininkas visą savo laisvą laiką paaukojo gydomiesiems augalams. Iš augalų esencijų sustaisydavo tamsiai žalių antpilų. Kokių ir iš ko – tai buvo jo saldi paslaptis, ku-

Halina Ceglarska:

„Išsėtinė sklerozė buvo laikoma klatinga ir neįveikiama liga. Aš tuo nenorėjau patikėti!..“

Prieš keletą metų Varšuvoje vyko išsėtinei sklerozei skirta konferencija, – pasakoja Kornelis Ceglarskis, mūsų herojės vyras. – Dalyvavo žurnalistai, šalies ir užsienio gydytojai ir nemažai ligonių, norinčių sužinoti, ar jie dar gali ko ti-

Pacientė noriai pasakoja apie savo išgyvenimus

► rią nusinešė į kapus. Bet jo antpilai garsėjo keliose apylinkėse ir daug kam padėjo. Poniai Halinai – irgi. – Naudodama šias mikstūras, netrukus atsisakiau steroidų. Nežinau, kas tai buvo per augalai, bet jie man labai padėjo. Jaučiausi stipresnė, aiškiai buvo matyti, kad raumenys atgauna savo tamprumą. Regėjimas irgi pagerėjo. Žingsnis po žingsnio – ir vėl pradėjau vaikščioti. Tai buvo svarus argumentas, jog ir tokioje sunkioje ligoje galima sau padėti.

Deja, kunigas iš Lubinco greitai pasimirė. Reikėjo iš naujo pradėti paieškas. Ponia Halina buvo įsitikinusi – steroidų daugiau nebenaudos. Jau tada žinojo apie kelis ligonius, kurie neatlaikė gydymo steroidais ir numirė. – Bandėme gydytis pas bioenergoterapeutus, išbandėme kinų mediciną ir klaviterapiją – specialiomis vinimis atliekama akupunktūra, – pasakoja ponas Kornelis. – Žmona buvo nepaprastai ištverminga ir narsi. Nežiūrint labai sunkių akimirų, visad mokėdavo įžiebtį viltį, kad rytoj bus geriau.

Tkras lūžis įvyko 1999 m. Ceglarskiai jau turėjo keturis vaikus – tris mergaites ir vieną berniuką. O mama jautėsi blogai – vaikščioti pati jau negalėjo, vis rečiau išeidavo į gražų sodą už namo ir prie baseino. Tai vyras padovanojo žmonai šį nepakartojamą poilsio kampelį... Tada jiedu pirmą kartą išgirdo apie tėvą Szeligą ir jo gydomuosius augalus. Prisiminė kunigą iš Lubinco bei jo žalsvus antpilus ir tai, kad juos gerdama ponia Halina jautėsi vis geriau.

– Žinia, kad tėvas Szeliga atvažiuoja į Lenkiją, sukrėtė mane net labiau negu žmoną, – pasakoja Kornelis. – Žinojau, kad turiu jį pamatyti, su juo pasikalbėti ir surasti pagalbą žmonai. Ponas Kornelis girdėjo, jog Peru augalai, kurių galią tėvas Szeliga skelbia visame pasaulyje, dažnai išgydo ir tuos ligonius, kuriems niekas negali padėti.

„Peru augalai išgydo ir beviltiškus ligonius“

Pirmą kartą su senyvu saleziečiu ponas Kornelis susitiko Varšuvoje spaudos konferencijoje. Ištraukė savo seną žurnalisto pažymėjimą ir asmeniškai uždavė svarbiausią klausimą:

– Tėve, ar išsėtinę sklerozę galima gydyti Amazonijos ir Andų augalais?

– Žinoma.

Tai išgirdę žurnalistai sumišo.

– O rezultatai geresni negu „daug žadantys“, – pridūrė.

– Tėve, ar išgydytumėt mano žmoną?

– Mielai jums padėsiu.

Nuo šiol jis tėvo Szeligos nepaliko nė per žingsnį.

– Vienu atokvėpiu perskaičiau knygą „Vilcacora gydo vėžį“, kuri kaip tik tada pasirodė Lenkijos knygynuose. Pradėjau suprasti, iš kur Tėvas semiasi drąsos tokiam savo įsitikinimui, – pasakoja laimingas vyriškis. – Po pirmo pokalbio su tėvu Szeliga

mano žmona sėdėjo iš laimės spindinčiomis akimis, ir šypsena nenutirpo nuo jos lūpų. Kokia ji buvo tada sužavėta!.. Pasakojo, kad jai atrodė, tarsi ji kalbėtusi... su Dievu.

Kai išgirdau tėvo Szeligos pasakytus žodžius: „Aš jums padėsiu. Aš jus išgydysiu“, – galvojau, kad iš laimės apsverksiu, – prisimena ponia Halina. – Jaučiau, kad jau tada pusę kovos esu laimėjusi! Štai tokius dalykus reikia sakyti pacientams, o ne tai, kad išsėtinė sklerozė nepagydoma ir jei jau susirgai, – nėra jokio išsigelbėjimo.

– Žinoma, norint patikėti išsigelbėjimu, – priduria ponas Kornelis, – reikėjo turėti „amunicijos“! „Amunicijos“ netrukus irgi gavome. Ji tilpo nedidelėse dėžutėse. Tai buvo džiovinti augalai arba kapsulės.

Sutuoktinių pora gydytis pradėjo nuo organizmo valymo. Ne bet kokio, o su *manayupa* ir *hercampuri*. Po to – *vilcacora* ir *chuchunuasi*. Dar vėliau – *tahuari* ir *chanca piedra*. Nepaisant tėvo Szeligos perspėjimo, kad ligonei reikia būti kantriai, nes ir gydymo trukmė gali būti ilga, pirmųjų rezultatų buvo sulaukta po dviejų mėnesių.

– Tuomet, kai vyras sužinojo apie augalus nuo Andų ir Amazonės, aš pati vaikščioti dar negalėjau, – sako Halina Ceglarska. – Dabar, po trejų metų, vaikščioti man jokia problema! Jaučiu, kad mano raumenys dirba visiškai kitaip ir jų kitokia įtampa, kitoks tamprumas. Tipiško sergančiam išsėtine skleroze sveikatos pablogėjimo nėra nė ženklo, priešingai – sveikata gerėja. Būna tokių laimingų dienų, kai jaučiuosi tarsi su sparnais. Tarsi būčiau sveika.

– Tai labai gerai, – džiaugiasi sėkmingo gydymo rezultatais daktaras Jacekas Belczewskis iš Andų medicinos centro Londone. – Tai reiškia, kad organizmas savyje yra sukaukęs didžiulį potencialą. Nenuleisdama rankų ir gydydamasi toliau, ligonė turi realų šansą išlikti tokios sveikatos būklės, kaip dabar. Vienu žodžiu – didžiausias jums sėkmės!

Daugiau informacijos apie Andų vaistažoles galite gauti iš Andų medicinos centro atstovo Lietuvoje tel.: (8-5)216-08-26 Vilniuje darbo dienomis 9-13 ir 14-17 val. arba mob. (8-652)74724, (8-650)22965